

kommende i det hele falder det offentlige — ikke blot Fattigvæsenet — til Byrde. Endelig har man udeladt Bemærkningen om, at Anvisningen af Arbejde skal ske gennem Fattigvæsenet eller en i saadant Øjemed virkende Forening, idet det synes naturligere, at Anvisningen sker gennem de anerkendte Arbejdsanvisningskontorer.

I § 202, Stk. 1 (U. § 183) har man gjort Meddelelsen af Paalæg betinget af, at der er Grund til at antage, at vedkommende ikke »søger at« ernære sig — Udkastet: ernærer sig — paa lovlig Vis. Endvidere har man ikke ment at burde optage Bestemmelsen i Udkastets § 183, Stk. 2, 2det Punktum om, at det ved Paalæggets Udfærdigelse af Politiet kan tilkendegives den paagældende, at visse nærmere betegnede Erhverv, som efter deres Beskaffenhed maa anses som mistænkelige, eller hvis Udøvelse i særlig Grad unddrager sig Kontrol, ikke vil blive betragtede som lovlige. Det skal indrømmes, at det kan frembyde store Vanskeligheder ved Haandhævelsen af de omhandlede Bestemmelser, at de sigtede ofte fremsætter ganske løse Paastande om at have søgt lovligt Erhverv eller om at skaffe sig Underhold ved Erhverv, der enten i sig selv er mislige og mistænkelige, eller hvis Virkelighed ikke lader sig kontrollere; men man maa dog nære Betænkelighed ved, at der tildeles Politiet en saa vidtgaende Myndighed som i Udkastet foreslaaet.

Bestemmelsen i § 203 (U. § 184, jfr. Mot. Sp. 304) om *Meddelelse af Polititilhold* træder i Stedet for Lov 3. Marts 1860 § 2, 3die Punktum. Man har i Lovforslaget fraveget Udkastet ved her at udelade Hjemmelen til at anvende saadant Tilhold overfor Personer, der mere end een Gang er dømt for en Berigelsesforbrydelse, jfr. derimod for Berigelsesforbrydelsernes Vedkommende § 289. Ligeledes har man fraveget Udkastet ved at foreslaa, at det omhandlede Tilhold kun kan gives indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter Straffens Udtaaelse. Endelig har man mildnet den i Stk. 2 fastsatte Straf. Naar der her ved Straffens Fastsættelse kun gives Valg mellem Bøde og Fængsel er det, fordi man maa anse Hæfte-Straffen for uegnet overfor de her omhandlede Personer, jfr. ogsaa Lovforslagets § 95.

Til § 204. (U. § 185, jfr. Mot. Sp. 304).

Bestemmelsen, der fastsætter Straf for den, som efter at være *udvist af Landet* i Henhold til Lovforslagets § 79 *vender tilbage uden Tilladelse*, træder i Stedet for Straffelovens § 16, 2det Stykke.

Man har mildnet den i Udkastet fastsatte Straf.

Til § 205. (U. § 186, jfr. Mot. Sp. 304—05).

Paragraffen er en ny Bestemmelse, hvortil der ikke findes nogen tilsvarende i gældende dansk Ret. Den tilsigter at yde *Beskyttelse imod, at ganske ukyndige Personer forledes til Spekulationsforretninger*. At den forledte skal have lidt økonomisk Tab kræves ikke. Her er derfor ikke Tale om en Berigelsesforbrydelse, men om en Virksomhed, der straffes som en almenskadelig Erhvervsvirksomhed. I Forslaget er udeladt Udkastets Bestemmelse om, at det er en Betingelse for Anvendelse af Straf, at Spekulationsforretningerne ikke hører til den forledtes Næringsvej. Man kan nemlig ikke se rettere end, at der, naar Paragraffens øvrige Betingelser er til Stede, er tilstrækkelig Grund til Straf, ligesom man ikke befrygter, at der ved Udeladelsen af den nævnte Betingelse skulde være lagt den legitime Handel Hindringer i Vejen. Endvidere har man foreslaaet den i Udkastet fastsatte Straf skærpet.

Til §§ 206 og 207. (U. § 187 og U. L. om Forseelser § 34, jfr. Mot. Sp. 305—06 og 407).

Disse Paragraffer hjemler Straf for *Foranstaltning af og Deltagelse i Hasardspil og Væddemaal*.

§ 206 (U. § 187) medfører i Forhold til den gældende Ret dels en Indskrænkning dels en Udvidelse af det strafbares Omraade. Medens Frd. 6. Oktober 1753 straffer alle Deltagere i ikke særlig tilladt Hasardspil uden Hensyn til, hvor Spillet foregaar, rammer § 206 kun den, der erhvervsmæssigt driver eller fremmer saadant Spil, medens andre, der foranstalter, giver Husrum til eller deltager i Hasardspil, kun straffes, naar dette foregaar paa offentligt Sted, og da med en i Reglen mindre Straf, jfr. § 207 (U. L. om Forseelser § 34). Paa den anden Side medtager § 206 det erhvervsmæssigt drevne Væddemaal, der næppe i Almindelighed omfattes af de nugældende Bestemmelser. Grænsen mellem saadant Væddemaal og Hasardspil kan vanskeligt drages, og der kan overhovedet næppe anføres nogen Grund til at behandle disse ensartede Tilfælde forskelligt. Ordene »at fremme saadant Spil« omfatter ogsaa Væddemaal paa saadant Spil.

Naar man i Forslaget har anvendt Udtrykket »Hasardspil« i Stedet for — som i Udkastet — »Lykkespil«, er det ikke for derved at begrænse det strafbares Om-